

v chodu. Postavení žentouru není tedy důležitou změnou v zájmu zachování nebo lepšího užívání hlavní věci, jak ji mají na mysli §§ 834 a 835 obč. zák. a pro niž § 835 obč. zák. vyhrazuje konečné rozhodnutí soudci. Dovolání se mimosporného soudce bylo tudíž v souzeném případě pochybené. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil, dodav k d ů v o d ů m prvního soudu t o t o: Jest sice pravda, že podle § 835 obč. zák. má za podmínek tohoto paragrafu nesporný soudce rozhodnouti, má-li nastati na společné věci důležitá změna, jež byla navržena pro zachování nebo pro lepší užívání hlavní věci. V projednávaném případě však nebyla navrhovateli navržena změna, jež by měla sloužiti k zachování nebo k lepšímu užívání hlavní věci, nýbrž změna, jež by přinesla prospěch jen navrhovatelům, jež by však zcela nebo částečně vylučovala spoluvlastníky z užívání fysické části společné věci. K takovému opatření není soud ve smyslu § 828 obč. zák. oprávněn.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 46 (2) zák. ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n., může býti, bylo-li usnesení první stolice vyšším soudem potvrzeno, podán rekurs k nejvyššímu soudu jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost. Nejvyšší soud, přezkoumav spisy neshledal, že napadené usnesení trpí některou z těchto vad. K vývodům dovolacího rekursu se podotýká, že zdejší rozhodnutí ze dne 12. března 1931 Rv I 46/31-1 mluví jen povšechně o případném souhlasu (rozhodnutí) soudu, čímž ještě nebylo vysloveno, že takové soudní rozhodnutí jest přípustné i v případě, že jde o svémocné postavení žentouru na společném pozemku některým z podílníků ve vlastním zájmu, a že okolnost, že snad jeden z podílníků na společném pozemku žentour má, jest pro posouzení věci bez významu.

Čís. 11682.

Ručení za škodu z provozu silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.).

Plachta na automobilu jest jeho součástí; nebyla-li řádně připevněna, takže se nadýmala a její volné konce ve větru vály a tloukly do korby, ručí majitel automobilu za škodu ze splašení koní, jež tím bylo přivoděno.

(Rozh. ze dne 20. května 1932, Rv I 113/31.)

Plachta na nákladním automobilu, náležejícím prvžalovanému a řízeném druhým žalovaným, nebyla řádně připevněna, takže se za jízdy nadýmala a její volné konce vály a tloukly na stěnu korby. Následkem toho splášily se žalobcovy koně, při čemž došlo k jich srážce s nákladním automobilem. Žalobě o náhradu škody z poranění koní **o b a n i ž š í s o u d y** vyhověly.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, mimo jiné z těchto důvodů:

S hlediska dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení dovozují dovolatelé, že jest v souzeném případě především rozřešiti otázku, zda plachta a její upevnění patří k funkcím (k činnosti) automobilu, či nikoliv, a dospívají k názoru, že k činnosti (k funkcím) auta nepatří, takže za to, že plachta nebyla řádně upevněna, nemohou býti činěni zodpovědni. Dovolatelé však při těchto svých vývodech přezírají, že podle ustanovení druhého odstavce § 2 aut. zák. nastává jejich ručební povinnost podle odstavce prvního § 2 aut. zák. i tehdy, když škoda pochází ze splašení se zvířat, takže, chtěli-li se sprostiti ručení, bylo na nich, by dokázali, že škodná událost, splašení se koní, nemůže býti odvozována z povahy jízdního silostroje, anebo ze zvláštního způsobu, ze selhání nebo nedostatku jeho činnosti. Jenom když tento vyvíňovací důkaz byl úplně podán, to jest, když řidič silostroje použil všech opatrností a to nejen těch, jež jsou nařízeny zvláštními předpisy, nýbrž jichž vyžaduje povaha případu vůbec a když tyto opatrnosti neselhaly, ale zvíře se přece splašilo, jen tehdy jest předpokládati, že vlastní příčinou nehody jest spatřovati v nebezpečné povaze zvířete. V souzeném případě snaží se dovolatelé vyviníti se tvrzením, že plachta nepatří k funkcím silostroje, takže, nebyla-li řádně upevněna, nejde to na jejich vrub. Kdyby však i plachta nepatřila k funkcím silostroje, jest přece jeho částí a, nebyla-li vzadu připevněna, se nadýmala a její volné konce ve větru vály a tloukly na stěnu korby, jest to vada, kterou byla přivoděna škodná událost, splašení koní, za které majitel silostroje podle shora uvedeného zákonného ustanovení ručí.

Čís. 11683.

Exekuce na základě říšskoněmeckého exekučního titulu.

Otázka příslušnosti říšskoněmeckého soudu podle tuzemského práva musí býti posuzována zdejším soudem samostatně a zdejší soud není při tom vázán rozhodnutím říšskoněmeckého soudu o příslušnosti, určené podle říšskoněmeckého práva. Lhostejno, zda použité právní pravidlo o příslušnosti (podle majetku) jest v tuzemském i v německém právu stejné. Zdejší soud nezkoumá příslušnost říšskoněmeckého soudu jen abstraktně, t. j. jen potud, zda se liší německé právo v této otázce od práva tuzemského.

Pozemkový dluh splacený a odkvitovaný, který není z pozemkové knihy vymazán, není majetkem zástavního věřitele podle § 99 j. n.

(Rozh. ze dne 20. května 1932, Rv I 513/32.)

Dr. P., advokát v Praze, koupil smlouvou ze dne 3. února 1923 v Berlíně dům za 6¹/₂ mil marek (877.50 zl. M.). Na domě tom vázlo od roku 1898 pro spořitelnu města Berlína 134.000 M. Tuto pohledávku zaplatil spořitelně po provedení koupě dřívější vlastník domu a spolu osobní dlužník spořitelny dne 19. března 1923 a byla tato pohledávka